

קוד אתי גלובלי לתיירות

קוד אתי גלובלי לתיירות

משרד התיירות גאה להניח בפני תעשיית התיירות הישראלית, והתיירים הישראליים בארץ ובעולם, את מסמך "הקוד האתי הגלובלי לתיירות" של ארגון התיירות העולמי (WTO), שנתקבל על ידי למעלה ממאה ושלושים מדינות בעולם, וישראל בכללן, כמערכת הנורמטיבית לניהול תחומי התיירות לסוגיהם ולהתנהגות התיירים. המשרד יפעל לאימוץ כללי הקוד בכל תחומי פעילותו, ואנו מקווים שבדרך זו תפעל גם תעשיית התיירות הישראלית לגורמיה, והתיירים הישראליים בארץ ובחול. אין ספק שיישום הנורמות החדשות יתרומם לקידום ופיתוח בר-קיימא של התיירות, לטובת כלכלת המדינה, סביבתה ותרבותה, ולרווחת כלל האזרחים.

מבוא

אנו, חברי ארגון התיירות העולמי (WTO) מייצגי תעשיית התיירות העולמית, נציגי מדינות, טריטוריות, מיזמים, מוסדות וגופים, שהתכנסנו לעצרת הכללית בסנטיאגו, צ'ילה, בראשון לחודש אוקטובר 1999,

מאשרים מחדש את המטרות שנקבעו בסעיף 3 של חוקת ארגון התיירות העולמי תוך שימת לב לתפקידו ה"קובע והמרכזי" של ארגון זה, כפי שהוכר על ידי העצרת של ארגון האומות המאוחדות, בקידום ופיתוח התיירות במטרה להרים תרומה לפיתוח הכלכלי, ההבנה הבין-לאומית, השלום, השפע, הכיבוד וההקפדה הכלל-עולמיים על שמירתן של זכויות האדם והחירויות הבסיסיות לכל ללא הבדל גזע, מין, לשון או דת,

מאמינים עמוקות כי באמצעות הקשרים שהתיירות מטפחת בין אנשים ונשים בני תרבויות ואורחות-חיים שונים היא מהווה מנוף חיוני לטובת השלום וגורם בידידות והבנה בין עמי העולם,

בהתאמה לרציונל הנוגע לקיומם-ביחד ובצורה בת-קיימא של ההגנה על הסביבה, הפיתוח הכלכלי והמאבק בעוניי כפי שנוסח על ידי האומות המאוחדות ב-1992 ב"פסגת כדור הארץ" בריו-דה ז'ניירו וקיבלה את ביטוייה ב"תכנית 21" (Agenda 21), שאומצה באותה עת,

מביאים בחשבון את הגידול המתמיד, בעבר ובעתיד הנראה לעין, בפעילות התיירותית, בין אם למטרות פנאי, עסקים, תרבות, דת או בריאות, וההשפעות העצומות שלה - חיוביות ושליליות - על הסביבה, הכלכלה והחברה הן של המדינות המשגרות תיירים והן של המדינות הקולטות אותם, על קהילות מקומיות ועמים ילידי המקום, וכן על היחסים והסחר הבין-לאומיים,

מציבים כמטרה את פיתוחה של תיירות אחראית, בת-קיימא ונגישה לכלל במסגרת זכותו של כל אדם לנצל את זמנו הפנוי לעיסוק פנאי או נסיעות וטיולים תוך כיבוד ההעדפות החברתיות של כל העמים,

אך בהיותנו משוכנעים כי תעשיית התיירות בכללותה עשויה להפיק רווח רב מכך שתפעל בסביבה אשר מצדדת בכלכלת השוק, ביזמה הפרטית והסחר החופשי ואשר משמשת למיקסום אופטימלי של השפעותיה המועילות לצורך יצירת עושר ותעסוקה,

וכן מתוך שכנוע עמוק כי - בתנאי שיישמרו עקרונות אחדים ומספר מסוים של כללים - תיירות אחראית ובת-קיימא איננה עומדת בשום סתירה לליברליזציה המתרחבת בתנאים הנוהגים בסחר בשירותים, אשר בחסותם פועלים המיזמים של הסקטור הזה, וכי אפשרי הדבר ליישב ביחד בסקטור הזה כלכלה ואקולוגיה, סביבה ופיתוח, פתיחות לסחר בין לאומי והגנה על זהויות חברתיות ותרבותיות,

מתוך שיקול כי על ידי אימוצה של גישה כזו מצד כל בעלי העניין בפיתוח התיירות - מנהלים מדינתיים, אזורים ומקומיים, מיזמים, התאגדויות עסקיות, העובדים בסקטור, ארגונים ממשלתיים וגופים מכל הסוגים

על נסיעות ותיירות ולבטיחות
והביטחון של התיירים, מ-4 באוקטובר
1991;

☀ הצהרת ריו (דה-ז'ניירו) על הסביבה
והפיתוח מ-13 ביוני 1992;

☀ ההסכם הכללי על סחר בשירותים
מ-15 באפריל 1994;

☀ אמנה על מגוון-צורות-חיים
(BIODIVERSITY) מ-6 בינואר 1995;

☀ החלטת העצרת האחת-עשרה של
WTO (קהיר) על מניעת תיירות סקס
מאורגנת מ-22 באוקטובר 1995;

☀ הצהרת שטוקהולם מ-28 באוגוסט
1996 נגד ניצול מיני מסחרי של ילדים;

☀ הצהרת מנילה על השפעה
החברתית של התיירות מ-22 במאי
1997;

☀ אמנות והמלצות שאומצו על ידי
ארגון העבודה הבין-לאומי בתחום
הסכמים קיבוציים, איסור על עבודת
כפייה ועבודת ילדים, הגנה על זכויות
עמים ילידים, יחס שוויוני ואי-הפליה
במקום העבודה;

**מאשרים את הזכות לתיירות וחופש
התנועה התיירותית,**

**מצהירים על שאיפתנו לפתח משטר
תיירותי העולמי שיהיה שוויוני,
אחראי ובר-קיימא, שיתרונותיו יהיו
נחלת כל מגזרי החברה, במסגרת
כלכלה בין-לאומית המאופיינת
בליברליזציה ופתיחות,**

**מאמצים באורח חגיגי למטרה זו את
עקרונות הקוד האתי הגלובלי
לתיירות.**

באוטווה, שהתקיימה מ-24 עד 28
ביוני 1991 ואושרה ב-1993 על ידי
הועדה לסטטיסטיקה של האומות
המאוחדות במושב העשרים ושבעה,

תוך הפניה

במיוחד למסמכים הבאים:

☀ ההצהרה האוניברסלית על זכויות
האדם מ-10 בדצמבר 1948;

☀ האמנה הבין-לאומית על זכויות
כלכליות אזרחיות ופוליטיות מ-16
בדצמבר 1966;

☀ אמנת ורשה על התובלה האווירית
מ-12 באוקטובר 1929;

☀ אמנת שיקגו על התעופה האווירית
הבין-לאומית מ-7 בדצמבר 1944,
ואמנות טוקיו, האג ומונטריאל
המתייחסות אליה;

☀ האמנה על הסדרי מכס לתיירים
מ-4 ביולי 1954 והפרוטוקול המתייחס
אליה;

☀ האמנה בדבר הגנת מורשת התרבות
והטבע העולמיים מ-23 בנובמבר 1972;

☀ הצהרת מנילה על התיירות
העולמית מ-10 באוקטובר 1980;

☀ החלטת העצרת השישית של WTO
(סופיה) המאמצת את מגילת זכויות
התיירות והקוד התיירותי מ-26
בספטמבר 1985;

☀ האמנה על זכויות הילד מ-26
בינואר 1990;

☀ החלטת העצרת הכללית של WTO
(בואנוס איירס) במיוחד בנוגע להקלות

הנמנים על תעשיית התיירות, וכן
הקהילות המארחות תיירים,
התקשורת והתיירים עצמם, יש לכל
אחד מאלה תחומי אחריות שהם
שונים זה מזה אבל הנם בעלי תלות
הדדית בפיתוח האינדוידואלי
והחברתי של התיירות וכי ניסוח
הזכויות והחובות של כל אחד מהם
יהיה בו כדי לתרום להשגת מטרה זו,

מתוך מחויבות לקדם שותפות
אמיתית בין בעלי - העניין הציבוריים
והפרטיים בפיתוח התיירות, בהתאמה
למטרות שהציב לעצמו ארגון התיירות
העולמי מאז אימץ את החלטה 364
(XII) בעצרת הכללית ב-1997
(איסטנבול), ומתוך רצון לגרום לכך
כי שותפות ושיתוף פעולה מסוג זה
יתרחבו, בצורה פתוחה ומאוזנת,
ליחסים בין המדינות המייצרות
והקולטות תיירות ובין תעשיות
התיירות שלהן,

בעקבות הצהרות מנילה מ-1980 על
התיירות העולמית ומ-1997 על
ההשפעה החברתית של התיירות, וכן
בעקבות מגילת זכויות התיירות
והקודקס התיירותי שאומץ בסופיה
ב-1982 תחת חסות WTO,

אך מתוך אמונה כי יש להשלים
מסמכים אלה באמצעות מערכת של
עקרונות התלויים זה בזה בכל הנוגע
לפרשנותם ויישומם, אשר לאורם
יעצבו בעלי העניין בפיתוח התיירות
את התנהגותם בשחר המאה העשרים
ואחת,

בהשתמשם, לצורך מסמך זה,
בהגדרות והסיווגים החלים על נסיעות
ותיירות ובמיוחד על המושגים
"מבקר", "תייר" ו"תיירות", כפי
שאומצו בוועידה הבין-לאומית

סעיף 1

תחמת התיירות להבנה וכבוד בין עמים וחברות

1 הבנתם וקידומם של הערכים האתיים המשותפים לאנושות, מתוך יחס של סובלנות וכבוד למגוון האמונות הדתיות, הפילוסופיות והמוסריות, מהווים הן את היסוד והן את התוצאה של תיירות אחראית; על בעלי העניין בפיתוח התיירות וכן התיירים עצמם מוטל לשמור על המסורות ודרכי ההתנהגות החברתיות והתרבותיות של כל העמים, לרבות של מיעוטים ועמים-ילידים, ולהכיר בערכם;

2 על הפעילויות התיירותיות להתנהל בהרמוניה עם התכונות והמסורות של האזורים והמדינות המארחים ומתוך כבוד לחוקיהם, דרכי התנהגותם ומנהגיהם;

3 על הקהילות המארחות מחד, והמקצוענים המקומיים בתיירות - מאידך, ללמוד להכיר ולכבד את התיירים המבקרים אותם, וללמוד את סגנון החיים והציפיות שלהם: בהקשר זה, לימודים והכשרה של המקצוענים תורמים להכנסת אורחים מסבירת-פנים;

4 מתפקידן של הרשויות הציבוריות לספק הגנה לתיירים ולאורחים ורכושם; עליהן לתת את הדעת במיוחד לבטיחותם של תיירים זרים בגלל הפגיעות המיוחדות שעלולה להיות להם; עליהם לדאוג להסדרת אמצעים מיוחדים למידע, מניעה, בטחון, ביטוח וסיוע אשר תואמים את צורכיהם; יש לגנות ולהעניש בהתאם לחוקים הלאומיים הנוגעים בדבר, כל התקפות, תקיפות גופניות, חטיפות או איומים נגד תיירים או עובדים בתעשיית התיירות, וכן הרס של מתקני תיירות או אלמנטים של מורשת התרבות או הטבע;

5 תיירים ואורחים לא יבצעו במהלך טיולם כל עבירה פלילית או כל מעשה הנחשב לפלילי בעיני חוקי ארץ הביקור; הם יימנעו מכל התנהגות שהאוכלוסייה המקומית רואה כמעליבה או פוגעת, או שעלולה להזיק לסביבה. עליהם להימנע מסחר בסמים לא-חוקיים, נשק, עתיקות, מינים ומוצרים מוגנים ובחומרים מסוכנים או אסורים על פי חקיקת המדינה;

6 על התיירים והמבקרים מוטלת האחריות ללמוד להכיר, אפילו לפני יציאתם, את המאפיינים של הארצות שבכוונתם לבקר; עליהם להיות מודעים לסיכונים בכל נסיעה מחוץ לסביבתם הרגילה, ולנהוג בצורה שתפחית למינימום את הסיכונים הללו;

סעיף 2

התיירות כמכשיר להגשמה עצמית אינדיווידואלית וקולקטיבית

1 את התיירות, כפעילות המזוהה לעתים קרובות עם מנוחה ומרגוע, עם ספורט וגישה לתרבות ולטבע, מן הראוי לתכנן ולבצע כאמצעי וכזכות מיוחדת להגשמה אינדיווידואלית וקולקטיבית; כאשר משתמשים בה תוך גישה פתיחותית במידה מספקת היא מהווה גורם ללא-תחליף להשכלה עצמית, לסובלנות הדדית וללימוד ההבדלים הלגיטימיים בין עמים ותרבויות לגוניהם השונים;

2 בביצוע הפעילויות התיירותיות יש לכבד את השוויוניות בין גברים ונשים; עליהן לקדם את זכויות האדם ובמיוחד את הזכויות האינדיווידואליות של הקבוצות הפגיעות יותר, במיוחד ילדים, קשישים, בעלי מוגבלויות, מיעוטים

אתניים ועמים-ילידים;

3 ניצולם של בני אדם בכל צורה שהיא, בפרט ניצול מיני ובמיוחד כשהוא נוגע לילדים, עומד בסתירה למטרות היסודיות של התיירות ומהווה שלילה של התיירות; בהתייחס לכך ובהתאם למשפט הבין-לאומי, יש להילחם בתופעות כאלה בשיתוף פעולה של כל המדינות הנוגעות בדבר ולהענישן, ללא כל התחשבות ותרנית, על ידי החקיקה המדינתית, הן של הארצות המארחות והן של ארצותיהם של אלה המבצעים מעשים כאלה אפילו כאשר ביצעו אותם בחוץ לארץ;

4 תיור למטרות חילופי דעות בענייני דת, בריאות, חינוך או לשון מהווה צורת תיירות בעלת תועלת מיוחדת הראויה לעידוד;

5 יש לעודד את שילובו בתכניות הלימודים של נושא הערך המופק מחילופי תיירות ותועלתם הכלכלית, החברתית והתרבותית, וכן של הסיכונים הטמונים בהם;

סעיף 3

התיירות כגורם בפיתוח בר-קיימא

1 על כל בעלי-העניין בפיתוח התיירות מוטל להגן על הסביבה הטבעית במגמה להשיג צמיחה כלכלית בריאה, מתמדת ובת-קיימא המכוונת לסיפוקם, באורח שוויוני, של צורכיהם ושאיופותיהם של הדור הנוכחי והדורות הבאים;

2 על רשויות ציבוריות, מדינתיות, אזוריות ומקומיות מוטל להעניק קדימות ועידוד לכל צורות הפיתוח התיירותי אשר מקדמות את הצלתם של משאבים טבעיים רבי-ערך, במיוחד

מים ואנרגיה, ולמניעתו - במידת האפשר - של ייצור פסולת;

3 יש לשאוף לויסות זרם התיירים והמבקרים בתחומי זמן ושטח, במיוחד ככל שהוא נובע מחופשות בשכר וחופשות לימודים, ולחלוקה מאוזנת יותר של החופשות כדי להפחית את לחצן של הפעילויות התיירותיות על הסביבה ולהגביר את השפעתן המועילה על תעשיית התיירות ועל הכלכלה המקומית;

4 יש לתכנן את התשתית התיירותית ולתכנן את הפעילויות התיירותיות בדרך שיהיה בה כדי להגן על מורשת הטבע המורכבת ממערכות אקולוגיות (ecosystems) ומגוון-חיים (biodiversity) ולשמר מינים של חיות בר הנתונות בסכנת הכחדה; על בעלי-העניין בפיתוח התיירות, ובמיוחד המקצוענים, להגיע להסכמה בדבר הטלת גבולות או מגבלות על הפעילויות שלהם המבצעות באזורים רגישים במיוחד: שטחי מדבר, הקטבים או הרים גבוהים, אזורים חופים, יערות טרופיים או ביצות, אשר מהווים גורם מסייע ביצירת שמורות טבע או אזורים מוגנים;

5 תיירות טבע ותיירות אקולוגיה (ecotourism) מוכרות כמקדמות במיוחד את העשרתה וטיפול מעמדה של התיירות, בתנאי שהן מכבדות את המורשת של הטבע והאוכלוסיות המקומיות ותואמות את שיעור הקיבולת של האתרים;

4 עיף

התיירות כצרכנית של המורשת התרבותית של האנושות וכגורם תורם לפריחתה

1 המשאבים התיירותיים שייכים למורשת המשותפת של האנושות;

לקהילות אשר בתחומן מצויים משאבים כאלה יש זכויות וחובות מיוחדות לגביהם;

2 המדיניות והפעילויות התיירותיות יבוצעו תוך כיבוד מורשת האמנות, הארכיאולוגיה והתרבות, ועליהן להגן על מורשת זו ולהעבירה לדורות הבאים; תשומת לב מיוחדת תוקדש לשימורם ושיפורם של אנדרטאות, מבנים מקודשים ומוזיאונים וכן של אתרים ארכיאולוגיים והסטוריים, אשר חייבים להיות פתוחים לביקורי תיירים; יש לעודד אפשרות גישה לציבור לנכסי-תרבות ואנדרטאות הנמצאים בבעלות פרטית, תוך כיבוד זכויות הבעלות, וכן למבנים דתיים, מבלי לפגוע בצרכי הפולחן הרגילים;

3 משאבים כספיים המופקים מהביקורים באתרי תרבות ואנדרטאות ינוצלו, לפחות בחלקם, לפיתוחה ושיפורה של מורשת זו;

4 יש לתכנן את הפעילות התיירותית באופן שתאפשר למוצרי תרבות מסורתיים, לאמנות ולפולקלור לשרוד ולפרוח, ולא באופן שתגרום לניווטם ולסטנדרטיזציה שלהם;

5 עיף

התיירות - פעילות לתועלת של הארצות והקהילות המארחות

1 יש לשלב אוכלוסיות מקומיות בפעילות התיירותית ולאפשר להן לחלוק באופן צודק ביתרונות הכלכליים, החברתיים והתרבותיים שפעילות זו מייצרת, ובמיוחד ביצירת מקומות עבודה ישירים ועקיפים כתוצאה מכך;

2 יש ליישם את המדיניות התיירותית באופן שתסייע לשפר את רמת המחיה של אוכלוסיית האזורים שהם יעדי ביקור ותספק את צורכיהם; מן הצורך שתכנון של מקומות נופש ואכסון והגישה הארכיטקטונית לכך יכוונו לשילובם, ככל שהדבר ניתן, במרקם הכלכלי והחברתי המקומיים; יש לתת עדיפות לכוח האדם המקומי כאשר קיימים נתונים מקצועיים שווים;

3 יש להפנות תשומת לב מיוחדת לבעיות הייחודיות של אזורים חופיים וטריטוריות של איים ולאזורים הרריים וכפריים פגיעים אשר לגביהם מהווה התיירות, לעתים קרובות, הזדמנות להתפתחות מול הדעיכה של הפעילות הכלכלית המסורתית;

4 על מקצועני התיירות ובמיוחד משקיעים, המוסדרים על פי החקיקה של הרשויות הציבוריות, לבצע מחקרים בדבר השפעתם של מפעלי הפיתוח שלהם על הסביבה ועל הגורמים הטבעיים וכן עליהם לספק מידע, בשקיפות והאובייקטיביות המרבית, על תכניותיהם לעתיד ועל השלכותיהן הצפויות, ולקדם דיאלוג על תכנון עם האוכלוסיות הנוגעות בדבר;

6 עיף

חובותיהם של בעלי-העניין בפיתוח התיירות

1 על אנשי מקצוע התיירות מוטלת החובה לספק לתיירים מידע אובייקטיבי והוגן על יעדיהם ועל תנאי הנסיעה, האירוח והשהייה; עליהם להבטיח כי הסעיפים החוזיים המוצעים ללקוחותיהם יהיו מובנים

למנוחה ובילוי הפנאי, שהיא כוללת הגבלה סבירה של שעות העבודה ומתן חופשות תקופתיות בשכר, כפי שהדבר שורין בסעיף 24 של ההכרזה האוניברסלית על זכויות האדם וסעיף 7(ד) של האמנה בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות;

3 יש לטפח תיירות חברתית, במיוחד של איגודים, אשר מאפשרת גישה רחבת-היקף לנופש, תיור וחופשות, תוך תמיכה מצד הרשויות הציבוריות;

4 יש לעודד ולהקל על תיירות של משפחות, צעירים וסטודנטים ושל אנשים בעלי מוגבלויות;

סעיף 8

חופש התנועה התיירותית

1 תיירים ומבקרים ייהנו, תוך מילוי הוראות החקיקה הלאומית והבין-לאומית, מהחופש לנוע הן בתחומי ארצם והן ממדינה למדינה, בהתאם לסעיף 13 של ההכרזה האוניברסלית על זכויות האדם; תתאפשר להם גישה למקומות המעבר והשהייה שלהם ולאתרי תיירות מבלי שיהיו נתונים לפורמליות יתירה או אפליה;

2 לתיירים ומבקרים תינתן גישה לכל אמצעי התקשורת, פנים-מדינתיים וחוץ-מדינתיים; הם ייהנו מגישה מיידית וקלה לשירותי המנהל, המשפט והבריאות המקומיים; הם יהיו חופשיים להתקשר עם הנציגים הקונסולריים של ארצות מוצאם בהתאם לאמנות הדיפלומטיות שבתוקף;

3 תיירים ומבקרים ייהנו מזכויות

ובאינטרסים של סוכני התיירות שלהן עצמן. כמו-כן, יש לדון בעניין זה תחילה עם הרשויות של המדינות המארחות ועם אנשי המקצוע הנוגעים בדבר. כל המלצות שיוצאו ינוסחו בפרופורציה קפדנית לחומרתן של הנסיבות ויגבלו לאזורים הגיאוגרפיים שבהם נוצרו הסיכונים; הודעות-אזהרה כאלה ימותנו או יבוטלו מיד כאשר יתאפשר הדבר עם חזרת המצב הנורמלי לקדמותו;

6 העיתונות ובמיוחד העיתונות המתמחה בתיירות, וכן אמצעי התקשורת האחרים לרבות אמצעי התקשורת האלקטרונית החדשים, יפרסמו מידע הוגן ומאוזן על אירועים ומצבים שיש בהם כדי להשפיע על תנועת התיירים; כן עליהם לספק מידע מדויק ואמין לצרכני שירותי התיירות; יש לפתח ולנצל למטרות אלה את הטכנולוגיות החדשות בתקשורת ובסחר האלקטרוני, ובדומה למדיה גורמים אלה לא יעודדו בכל דרך שהיא תיירות סקס;

סעיף 7

הזכות לתיירות

1 אפשרות הגישה הישירה והאישית לגילוי משאבי כדור הארץ וההנאה מהם מהווה זכות אשר פתוחה במידה שווה בפני כל תושבי העולם; יש להתייחס למעורבותם הגוברת והולכת בתיירות המקומית והבין-לאומית כאחד הביטויים המעולים ביותר של הגידול המתמיד בזמן הפנאי ואין להציב מכשולים לכך;

2 יש להתייחס לזכות הכלל-עולמית לתיירות כאל תוצאה טבעית של הזכות

בנקל בכל הנוגע לאופיים, מחירים ואיכותם של השירותים שהם מתחייבים לספק, ולפיצוי הכספי המגיע מהם במקרה של הפרה חד-צדדית של החוזה על-ידם;

2 על אנשי מקצוע התיירות לגלות דאגה, בשיתוף עם הרשויות הציבוריות, לביטחון והבטיחות של אלה המשתמשים בשירותיהם, למניעת תאונות ולשמירת הבריאות ובטיחות המזון שלהם; כמו-כן עליהם להבטיח את קיומן של מערכות ביטוח וסיוע נאותות; עליהם לקבל על עצמם את חובות הדיווח המוטלות בחקיקת המדינות, ולשלם פיצויים הוגנים במקרה של אי-קיום התחייבויותיהם החוזיות;

3 אנשי מקצוע התיירות, ככל שהדבר תלוי בהם, יסייעו בהגשמת המאויים התרבותיים והרוחניים של התיירים ויאפשרו להם לקיים את פולחני דתם במהלך תיוריהם;

4 הרשויות הציבוריות של המדינות המייצרות תיירות ושל אלה המארחות תיירות, בשיתוף עם אנשי המקצוע הנוגעים בדבר ועם האיגודים שלהם, יבטיחו כי יקוימו מנגנונים המיועדים להחזרתם של תיירים לארצם במקרה של פשיטת רגל של העסק שארגן את נסיעתם;

5 לממשלות נתונה הזכות - ומוטלות עליהם החובה - במיוחד במצב של משבר, לידע את אזרחיהן על קשיים או אפילו סיכונים שהם עלולים להיתקל בהם במהלך תיורם בחו"ל; יחד עם זאת מוטלת עליהם האחריות כי מידע כזה יונפק מבלי לפגוע בצורה בלתי-מוצדקת או מוגזמת בתעשיית התיירות של המדינות המארחות

להימנע מלהפוך למכשיר לאכיפה מלאכותית של מודלים תרבותיים וחברתיים על הקהילות המארחות; ובתמורה לחופש המוענק להם להשקיע ולסחור - חופש שיש להכיר בו באופן מלא - יימנעו מדילול תרומתם לכלכלות המקומיות בדרך של הוצאת הרווחים שלהם במידה מוגזמת או על ידי יבוא כפוי;

6 קיומם של שותפויות ויחסים מאוזנים בין המיזמים של הארצות המייצרות והקולטות תיירות יש בהם כדי לתרום לפיתוח בר-קיימא של התיירות ולחלוקה צודקת של הרווחים הנובעים מפיתוחה;

סעיף 10

ישום עקרונות הקוד האתי הגלובלי לתיירות

1 בעלי העניין בפיתוח התיירות, ציבוריים כפרטיים, ישתפו פעולה ביישום העקרונות הללו ויקיימו השגחה על ביצועם היעיל;

2 בעלי-העניין בפיתוח התיירות יכירו בתפקידם של מוסדות בין-לאומיים, ובראש וראשונה של ארגון התיירות העולמי, ושל ארגונים לא-ממשלתיים שהם בני-סמכא בתחומי עידוד התיירות ופיתוחה וכן בתחום הגנת זכויות האדם, הסביבה והבריאות, תוך כיבוד מלא של העקרונות הכלליים של המשפט הבין-לאומי;

3 בעלי-העניין הללו יבטאו בגלוי את כוונתם להפנות כל חילוקי-דעות הנוגעים ליישום או לפירוש של הקוד האתי הגלובלי לתיירות לפישור על ידי גוף שלישי אובייקטיבי הידוע בשם "הוועדה העולמית לאתיקה בתיירות".

הכלל-עולמיים של תעשייה זו ולגמישות הנדרשת מהם לעתים קרובות בגלל אופי עבודתם;

2 זכותם וגם חובתם של עובדים שכירים ועצמאיים בתעשיית התיירות ופעילויות הקשורות אליה לקבל הכשרה בסיסית וכן השתלמויות מקצועיות; יש להעניק להם הגנה סוציאלית נאותה; יש להפחית ככל הניתן את חוסר-הביטחון באשר לתעסוקתם; יש להעניק להם סטטוס ייחודי, במיוחד בכל הנוגע לרווחה החברתית של עובדים עונתיים בסקטור הזה;

3 לכל אדם או אישיות משפטית תינתן האפשרות, בתנאי שהם בעלי התכונות והכשירויות המתאימות, לפתח פעילות מקצועית בתחום התיירות בהתאם לחוקים הלאומיים שבתוקף; יזמים ומשקיעים - במיוחד במגזר של העסקים הקטנים או בעלי היקף בינוני - יהיו זכאים לגישה חופשית לעיסוק בסקטור התיירות תוך מיזעור המגבלות החוקיות והמנהליות בקשר לכך;

4 חילופי ניסיון מקצועי המוצעים למנהלים ולעובדים מארצות שונות, שכירים או לא-שכירים, יש בהם כדי לתרום להגברת הפיתוח של תעשיית התיירות העולמית. יש להקל על חילופים כאלה ככל האפשר, תוך שמירת הוראות החוקים המדינתיים והאמנות הבין-לאומיות;

5 כביטוי חסר-תחליף לסולידריות הנחוצה לשם פיתוח וגידול דינמיים של חילופים הדדיים בין-לאומיים, מיזמים רב-לאומיים בתעשיית התיירות לא ינצלו את המעמד הקובע שהם נהנים ממנו לא-פעם; עליהם

זהות לאלה של אזרחי הארץ שהם מבקרים בה בכל הנוגע לפרטיות נתונים האישיים ומידע הנוגע אליהם, במיוחד כשאלה מאוחסנים בשיטה אלקטרונית;

4 הפרוצדורות המנהליות הנוגעות למעברי גבול, בין שהן בתחום הסמכות של המדינות ובין שהן נובעות מהסכמים בין-לאומיים, כגון אשרות ותקנות הבריאות והמכס, ייושמו ככל האפשר באופן שיאפשרו חופש מרבי לתנועה התיירותית וגישה רחבה לתיירות הבין-לאומית; יש לעודד הסכמים בין קבוצות של מדינות שמטרתן להביא להתאמה ביניהן (בנושאים האמורים) ולפשט את הפרוצדורות הללו; יש לבטל בהדרגה או לשנות מסים והיטלים ייחודיים הפוגעים בתעשיית התיירות ומערערים את כושר התחרות שלה;

5 עד כמה שהמציאות הכלכלית בארצות מוצאם של התיירים מתירה זאת, תאפשר להם גישה למטבעות בני-המרה הנחוצים לתיוריהם;

סעיף 9

זכויות העובדים והיזמים בתעשיית התיירות

1 יש להקדיש תשומת לב מיוחדת להבטחת הזכויות היסודיות של עובדים שכירים או עצמאיים בתעשיית התיירות ובפעילויות הקרובות אליה, תחת פיקוחן של הרשויות המדינתיות והמקומיות הן של מדינות המוצא שלהם והן של מדינות המארחות וזאת בהתחשב במגבלות הייחודיות של הקשורות בעיקרן לעונתיות של התעסוקה שלהם, לממדים

הקוד האתי הגלובלי לתיירות הוא אמנה
שהוכנה ע"י ארגון התיירות העולמי (WTO)

אמנה זו תורגמה מאנגלית ע"י המחלקה המשפטית
במשרד התיירות ביזמת האגף לקשרים בינלאומיים.

הפקה: אגף פרסומים - 9/2000

מק"ט: 905